

12 Ιουνίου 2016

«Είχε θεραπευθή ολότελα» (Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς († 25 Μαρτίου 1979)

/ [Πεμπτουσία](#)· [Ορθοδοξία](#)-[Πολιτισμός](#)-[Επιστήμες](#)

Η θεραπεία του έμπορου του Μούρομ Ιβάν Ζασούχιν, όπως και του γιού και της θυγατέρας του, έχουν περιγραφή στο περιοδικό «Γκραζντανίν» (πολίτης), στο τεύχος του Οκτωβρίου του 1884. Ο έμπορος αυτός τον Μάρτιο του 1882 αρρώστησε στην πόλι Ουριούπιν από τύφο στομάχου. Ο ιατρός του Ουριούπιν τον βοήθησε κάπως, αλλά τον συμβούλεψε να πάη στην ιδιαίτερη πατρίδα του, πράγμα που αυτός έκανε. Το ταξίδι τον κούρασε υπερβολικά και έφθασε εξαντλημένος στο Μούρομ. Κάλεσαν τον ιατρό Σταυρόβσκι, ο οποίος του όρισε θεραπευτική αγωγή. Η ασθένεια υποχώρησε, ο πυρετός έπεσε από 40,1 σε 37,5°. Σύντομα ο ασθενής άρχισε ν' αναρρώνει. Αλλά κατά την διάρκεια της νόσου του είχε παρουσιασθή πρήξιμο πίσω από τ' αυτιά και αργότερα στην κορυφή του μηρού του δεξιού ποδιού του. Ο ιατρός θεώρησε σκόπιμο να γίνη τομή στο πρησμένο μέρος για να βγή το υγρό που είχε εκεί συγκεντρωθή. Η τομή όμως απέτυχε, το υγρό δεν βγήκε και το πρήξιμο άρχισε όλο και περισσότερο να αυξάνεται. Ούτε ο Σταυρόβσκι, ούτε άλλοι ιατροί μπορούσαν να βοηθήσουν σ' αυτή την νέα επιπλοκή. Του πρότειναν τότε να ταξιδεύση στην Πετρούπολι, νομίζοντας ότι εκεί ίσως βοηθηθή με έγχειρισι. Ο ασθενής πήγε στην Πετρούπολι· εκεί οι καθηγητές Μπογκντανόβσκι και Μουλτανόβσκι αποφάνθηκαν ότι δεν μπορεί να γίνη χειρουργική επέμβασι και τον συμβούλευσαν να επιστρέψη στο σπίτι του. Μετά την

επιστροφή του στο Μούρομ παρουσιάσθηκε νέα επιπλοκή στην ασθένεια του Ζασούχιν: έπαθε φλεγμονή της πνευμονικής μεμβράνης και διάτρησι στομάχου. Ο ασθενής εξαντλήθηκε εντελώς. Κάλεσαν και άλλους ιατρούς, οι οποίοι διαπίστωσαν ότι η κατάσταση του ήταν απελπιστική· προσδιόρισαν μάλιστα και την ημέρα του θανάτου του. Κάλεσαν τότε και τον πνευματικό ιατρό, τον Ιερέα. Ο Ζασούχιν ήταν πολύ αδύναμος αλλά είχε διαύγεια πνεύματος· ως γνήσιος χριστιανός ξομολογήθηκε ειλικρινά και αξιώθηκε της θείας Κοινωνίας. Δεν πέρασαν πολλές ημέρες και κάλεσαν πάλι τον ιερέα. Αυτός ήλθε, βρήκε τον ασθενή να έχη τις αισθήσεις του αλλά πλήρως εξαντλημένο και του διάβασε την ευχήν εις ψυχοραγούντα. Μετά τρεις ημέρες όμως, ο ασθενής άρχισε να αναλαμβάνη. Είχε μεσολαβήσει το εξής: Η γειτόνισσά του κυρία Μ.Τ. Μπιτσκόβα, λυπημένη υπερβολικά για τον επικείμενο θάνατο του καλού γείτονά της, έφερε στην σύζυγο του ασθενούς λίγο νερό από το «φρέαρ του Σεραφείμ» και την συμβούλευσε να δώση απ' αυτό στον ετοιμοθάνατο. Η γυναίκα έφερε στον σύζυγό της το νερό, αλλά αυτός δεν μπορούσε πιά ούτε το στόμα του ν' ανοίξη. Μόλις και μετά βίας κατάφερε η σύζυγός του να βάλη στο στόμα με το κουταλάκι μερικές σταγόνες· το υπόλοιπο του το έχυσε στο κεφάλι. Από την στιγμή εκείνη ο ασθενής ηρέμησε τελείως, τόσο που η γυναίκα του διερωτήθηκε μήπως πεθαίνει και άρχισε να τον παρακολουθή προσεκτικά. Αλλά, προς κατάπληξίν της ο ασθενής κοιμήθηκε μερικές ώρες με ήσυχο ύπνο. Όταν εξύπνησε ζήτησε να πιή κάτι. Αυτή η απροσδόκητη απαίτησις έφερε την σύζυγό του σε πλήρη αμηχανία, ώστε να μή ξέρη τι να του δώση, χωρίς να τον βλάψη. Σκέφθηκε να του δώση γάλα και το έκανε. Κατόπιν όμως θυμήθηκε ότι γάλα δεν του επιτρεπόταν και άρχισε να τρέμη για τα τυχόν άσχημα επακόλουθα. Ο ασθενής πίνοντας το γάλα αισθάνθηκε ότι είναι καλά. Το στομάχι του άρχισε να λειτουργή και δεν είχε πιά ενοχλήσεις. Από την ημέρα εκείνη, 16 Νοεμβρίου, άρχισε να καλυτερεύη. Την επομένη ο ιατρός εξέτασε το στήθος του Ζασούχιν και διαπίστωσε βελτίωσι. Το επάνω μέρος όμως του μηρού δεν σημείωσε καμμία αλλαγή και οι πληγές έμειναν ανοικτές. Τότε ο ασθενής, αδιαφορώντας για την άκρα εξάντλησί του, δήλωσε ότι επιθυμεί να ταξιδεύση στο Σάρωφ και να προσκυνήση τον άγιο του Θεού. Ετοιμάζοντας τα απαραίτητα για το ταξίδι η σύζυγός του πήρε μαζί της, για κάθε ενδεχόμενο, όλα τα αναγκαία για την κηδεία. Μάλιστα πήρε μαζί της και τα παιδιά, ώστε σε περίπτωση θλιβεράς εκβάσεως να τα δή ο ασθενής στις τελευταίες στιγμές της ζωής του. Η κατάσταση του αρρώστου ήταν πολύ άσχημη: να καθήση στην άμαξα δεν μπορούσε, επειδή το άρρωστο πόδι του ήταν άκαμπτο· το τράνταγμα της άμαξας στον ανώμαλο δρόμο του προξενούσε αφόρητους πόνους· σε κάθε στάθμευσι τον έβγαζαν από την άμαξα κρατώντας τον στα χέρια. Με τέτοια κατάστασι έφθασε ο Ζασούχιν στην Σεραφείμεια μονή του Ντιβιέγιεβο. Εκεί σκόπευε να πάρη μία ανάσα από το δύσκολο ταξίδι και να μείνη ένα 24ωρο. Αυτό

έγινε στις πέντε Ιουνίου ανήμερα της Πεντηκοστής. Ήλθε η ώρα της αγρυπνίας και ο ασθενής αποφάσισε να παρακολουθήσει την ακολουθία παρά τους φρικτούς πόνους του. Η σύζυγός του και οι υπηρέτες τον μετέφεραν επάνω σε φορείο από τον ξενώνα μέχρι την εκκλησία, και τον έβαλαν στον ναό κρατώντας τον σχεδόν στα χέρια. Όταν, κατά τους αίνους και το μεγαλυνάριο, όλος ο λαός πήγαινε να ασπασθή την εικόνα της Αγίας Τριάδος, ξεκίνησε και αυτός με μεγάλη προσπάθεια, στηριζόμενος στα δεκανίκια του με την βοήθεια της συζύγου του και άλλων, να προσκυνήσει την εικόνα της εορτής και να χρισθή από τον ιερέα με ευλογημένο λάδι. Αφού ασπάσθηκε την εικόνα και τον έχρισε ο ιερέας, έριξε τυχαία το βλέμμα του στην εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου στο τέμπλο. Η εικόνα αυτή παλαιότερα βρισκόταν στο κελλί του οσίου Σεραφείμ και ενώπιόν της προσευχόταν εκείνος με τόση φλόγα. Αμέσως αισθάνθηκε ότι το πόδι του πατά στερεά στο δάπεδο και ότι δεν πονά πλέον. Άφησε τα δεκανίκια του και χωρίς αυτά, προς κατάπληξιν όλων των παρευρισκομένων, πήγε στην θέσι του. Όταν τελείωσε η ακολουθία, ο Ζασούχιν ορθώθηκε με θάρρος και βγήκε από την εκκλησία. Έξω τον περίμεναν οι υπηρέτες με το φορείο. Επειδή όμως η βοήθειά τους δεν του ήταν απαραίτητη, τους παράδωσε ακόμη και τα δεκανίκια του και χωρίς την βοήθεια κανενός διάνυσε δρόμο 250 μέτρων περίπου μέχρι τον ξενώνα. Την επομένη πήγε πάλι με τα πόδια στην εκκλησία, όπου μετέλαβε των Αχράντων μυστηρίων. Κατόπιν πήγε στο Σάρωφ και εκεί, στον τάφο του οσίου, έκανε μνημόσυνο. Το πρωί της επομένης, μετά την ακολουθία, πήγε χωρίς αναβολή στο ιαματικό φρέαρ, με το νερό του οποίου σώθηκε τόσο θαυματουργικά από τον θάνατο. Αυτό απείχε κάπου δύο χιλιόμετρα από το μοναστήρι, αλλά ο ασθενής διάνυσε εύκολα τον δρόμο αυτό. Στην διαδρομή σκεπτόταν αν πρέπει να βγάλει από το άρρωστο πόδι τον επίδεσμο. Πολλοί τον συμβούλευαν να μην τον βγάλει και έκανε υπακοή. Όταν έφθασε στην πηγή, έβγαλε τα ρούχα του και μπήκε μέσα. Μόλις αισθάνθηκε επάνω του το δροσερό νερό της πηγής, διαπέρασε όλο το σώμα του μία ευχάριστη ζεστασιά και, νέα δύναμι. Βγαίνοντας από το νερό, είδε ότι ο ένας επίδεσμος δεν υπήρχε στο πρήξιμο και τότε έβγαλε και τον άλλο μόνος. Την επομένη στην λειτουργία μετέλαβε των Αγίων του Χριστού Μυστηρίων. Ο Ζασούχιν είχε θεραπευθή ολότελα.

Το κεφάλι του οκταετούς γιου του Ζασούχιν είχε καλυφθή ολόκληρο από σπυριά και πονούσε αφόρητα. Ο δερματολόγος καθηγητής Πολοτέμπνωφ που εξέτασε τον μικρό, διάγνωσε ότι για την ασθένεια του χρειάζεται θεραπεία δύο ετών το λιγότερο. Ο Ζασούχιν πήγε το παιδί στο Σάρωφ. Στον δρόμο προς την έρημο του Σάρωφ σταμάτησαν να ξεκουρασθούν στην Σεραφείμεια μονή του Ντιβιέγιεβο στις πέντε Ιουνίου, εορτή της Αγίας Τριάδος. Εκεί έμαθαν από τις μοναχές ότι ο μακαριστός γέροντας είχε δώσει εντολή να περνούν όλοι μία τάφρο, προσευχόμενοι με την ευχή του Ιησού. Την τάφρο αυτή είχαν ανοίξει οι αδελφές

κατά τις οδηγίες του ιδίου, διότι από εκεί, κατά την μαρτυρία του, είχε περάσει η ίδια η Παναγία. Ο Ζασούχιν πέρασε με όλη του την οικογένεια τη τάφρο, για να εκπληρώσει την εντολή του οσίου. Το άρρωστο αγοράκι, κατά την συμβουλή της μοναχής που το οδηγούσε, κατέβαινε μέχρι τον πυθμένα της τάφρου, Έκοβε χλόη και ανθάκια και τα τοποθετούσε όλη την ώρα στο άρρωστο κεφάλι του. Όταν έφθασε στο Σάρωφ, πλύθηκε στο «φρέαρ του Σεραφείμ». Με την επιστροφή τους στο σπίτι τους, στην πόλι Μούρομ στις 15 Ιουνίου, το κεφάλι του μικρού όχι μόνο είχε εξ ολοκλήρου καθαρισθή, αλλά είχαν φυτρώσει και ωραιότατα πυκνά μαλλιά. Τρίτο θαύμα της ευσπλαχνίας του Θεού συντελέσθηκε στην θυγατέρα του Ζασούχιν, της οποίας το τραυματισμένο δάκτυλο θεραπεύθηκε με λάδι από την κανδήλα που έκαιε στον τάφο του οσίου Σεραφείμ.

Πηγή: Αρχιμ. (σημ. διαχειριστού: νυν ήδη Αγίου) Ιουστίνου Πόποβιτς «Οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ, βίος», μετάφρασις από τα Σερβικά, Βασιλική Νικολακάκη, εκδόσεις «Το περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη, 1983.